

Inga S. Ragnarsdóttir myndlistarmaður (f. 1955) ólst upp í Reykjavík, stundaði nám við Myndlista- og handíðaskóla Íslands og Akademíuna í München, Diplóma 1987. Starfandi myndlistarmaður bæði í Þýskalandi og á Íslandi. Hefur verið gestakennari við Myndlistaskólanum í Reykjavík og Listaháskóla Íslands og haldið fjölda fyrilestra og námskeiða bæði í Þýskalandi og á Íslandi. Hefur auk þess starfað sem sýningarstjóri og unnið að rannsóknun sem tengjast upphafi nútímanyndlistar í íslensku samfélagi. Efni þessara rannsókna vann hún í samstarfi við Kristín G. Guðnadóttir listfræðing og var það gefið út 2017 í bók sem heitir Útisýningar á Skólavörðuholti 1967-1973.

Inga S. Ragnarsdóttir (b. 1955) in Reykjavík studied at The Icelandic College of Arts and Crafts, Reykjavík (forerunner of the Icelandic Academy of Art) and at the Academy of Fine Arts Munich, with Prof. Paolozzi, Diploma 1987. Lives and works in Iceland and Germany. Visiting Lecturer at The Icelandic College of Arts and Crafts, Reykjavík and the Icelandic Academy of Art. Gave lectures and courses in Iceland and Germany. She has been studying the beginning of modern art in the Icelandic community. These studies were made in collaboration with the art historian Kristín G. Guðnadóttir and were published in a book entitled *The Outdoor Exhibitions in Skólavörðuholt 1967-1978*.

<http://ingaragnarsdottir.com/>
ingaragn@gmail.com

Einkasýningar

/ Selected solo Exhibitions

- 2018 Hallgrímskirkja, Reykjavík
- 2011 Die Zeit geht nicht, sie kommt KunstRaum 34, Stuttgart (with Svava Björnsdóttir)
- 2011 Rabenschwarz Gallerie Zisko, Munich
- 2010 Listasafn ASÍ, Reykjavík Tíminn fer ekki hann kemur (with Svava Björnsdóttir)
- 2010 Edinborgarhúsið, Ísafjörður
- 2003 Gallerie Stachowitz, Munich (Gallerie Zisko)
- 1999 KunstRaum 34, Stuttgart
- 1998 Listasafn ASÍ, Reykjavík
- 1995 Gerðuberg Culture Center, Reykjavík
- 1992 Galerie 1.1. Reykjavík
- 1991 Living Art Museum, Reykjavík
- 1991 Galerie der Künstler, Munich
- 1986 Culture Center Gütersloh, Germany

Helstu samsýningar

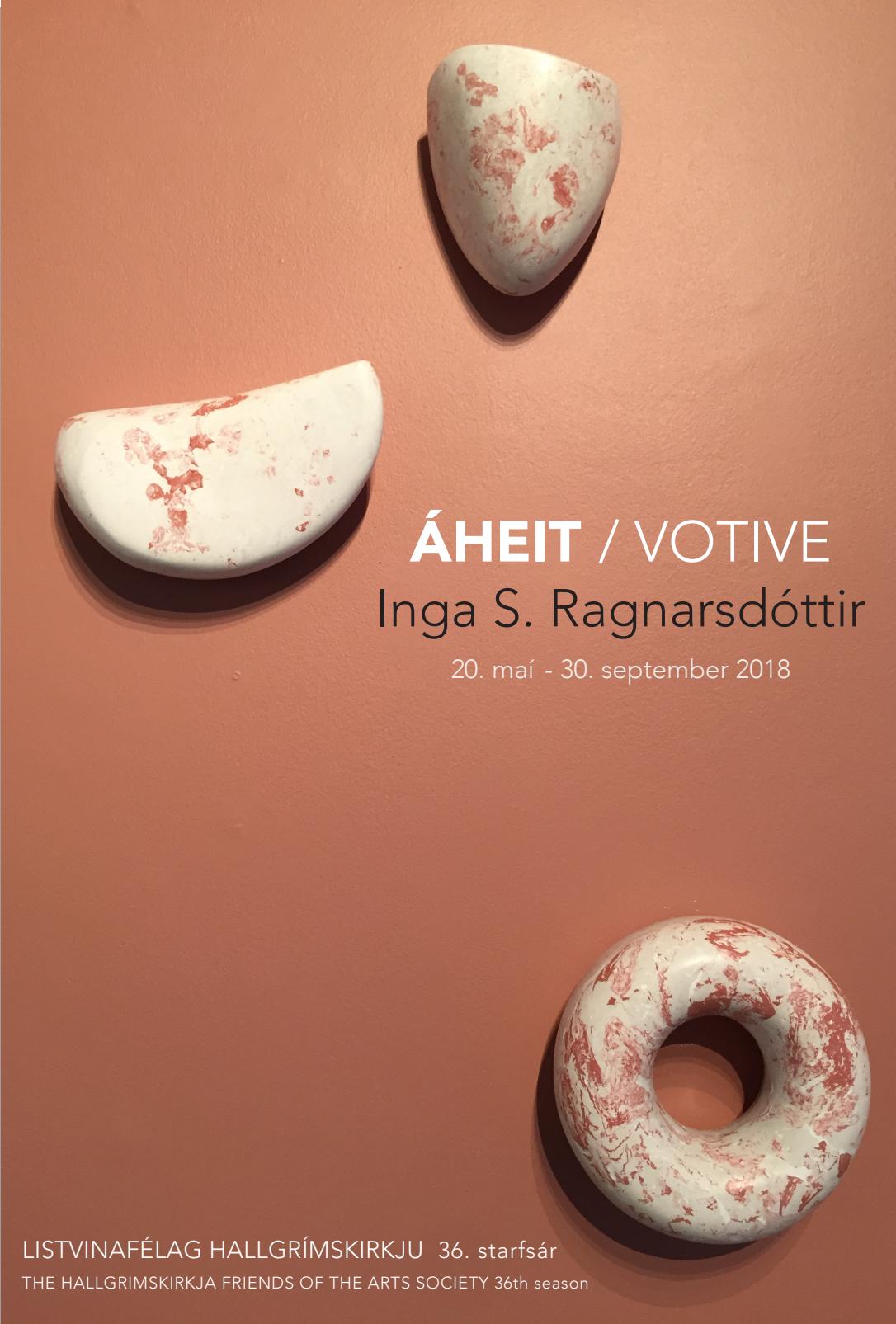
/ Selected Group Exhibitions

- 2012 Mille Baci, Jockel Heenes und Freunde, Station Foe 156, Munich, Germany
- 2011 Artionale 2011, München, Harsch, Diakonie Maxvorstadt, Munich
- 2005 Vergessen, Gallery Stachowitz, Munich
- 2003 Die Schlaufende, Gallery Stachowitz, Munich (now Gallerie Zisko)
- 2000 Afmælissýning MHR, Reykjavík
- 2000 Þetta vil ég sjá, Gerðuberg, Reykjavík
- 2000 Pakkhúsið, Höfn, Iceland
- 1999 Firma, Association of Sculptors exhibition, Reykjavík
- 1998 Gallerí Eldhúsið, MHR, Reykjavík
- 1995 Botanic Garden, Munich
- 1995 Living Art Museum, Reykjavík
- 1994 The Reykjavík Association of Sculptors, Hveragerði, Iceland
- 1993 Skulpturenweg, Kirchentag, München
- 1993 Der Mensch ist ein schwindliches Geschöpf, Kaufbeuren, Germany
- 1993 Citymuseum of Skellefteå, Sweden
- 1993 Nationalmuseum Breslau, Poland
- 1991 10 Sculptors, Kringlan, Reykjavík (organized by The Art Museum of Reykjavík)
- 1992 13 Künstler an 7 Orten, Kempten, Germany
- 1990 Lothringerstrasse, Munich
- 1988 Zwischenbericht, Kunsthalle Nürnberg

listvinafelag.is

Sýningarstjórn / Curator: Rósá Gísladóttir

Grafík hónnun: Magnus Valur Pálsson • Prentun: Litrof

ÁHEIT

Á þýsku er orðið Votiv notað yfir áheit eða fórnargjöf en það er líka til í mörgum öðrum málum, t.d. í ensku votive og í frönsku votif; orðin eru komin úr latínu votivus 'lofaður'. Fórnargjafir hafa verið hluti ólíkra menningarheima í aldanna rás, þær fyrstu sem vitað er um í Evrópu eru frá steinöld. Vopn eða skartgripir urðu fyrir valinu til að byrja með. Síðar meir voru aðallega notaðar myndir af ýmsu tagi. Venjurnar breyttust með trúarbrögðum en alltaf fundu menn hjá sér þörfina fyrir að biðja um eða þakka fyrir eitthvað einstakt og mikilvægt í lífinu.

Í kristindómi náðu venjurnar í kring um fórnargjafir hámarki á barokktíma. Það er í þeiri birtingarmynd sem Inga S. Ragnarsdóttir kynnist þessum venjum. Fyrir ungan myndhöggvara frá Íslandi virkuðu ofhlaðnar barokk-kirkjur Suður-Þýskalands rétt eins og framandi hof í fjarlægum heimi. Hún tengdi við hefðir votiv-gjafanna þar sem áheit eru ríkur þáttur í íslenskum menningarárfi, til dæmis áheitin á Strandarkirkju í Selvogi. Kirkjurnar urðu fljótt innblástur fyrir Ingu en þar kyntist hún efnivið sem hún hefur unnið í alla tið síðan. Um er að ræða stucco-marmara, sem er í raun gervimarmari búinn til úr blöndu af gipsi, beinalími og litadufti. Stucco-marmari var fyrst notaður af byggingameisturum í stað alvöru marmara til að minnka kostnað við glæsilegar byggingar. Kostnaðarsamt var að högga og flytja náttúrulegan marmara úr fjarlægum grjónámum. Með tímanum

breyttist það og stucco var notaður í meira mæli vegna listrænna eiginleika sinna. Með stucco sem efnivið var byggingarlistamönnum frjálst að búa til eigin litasamsetningar sem fyrirfinnast ekki frá nátturunnar hendi. Nú á dögum hefur arfleifð handverks og listsþópunar sem spratt af hinum manngerða efniviði nánast horfið. Í höndum Ingu S. Ragnarsdóttur fær hann þó nýtt líf.

Sem myndhöggvari tekst hún á við efnið og litinn og mótar í form. Þessi form eru nú til sýnis í forrými Hallgrímskirkju. Stucco-skulptúrarnir sem eru festir þar á veggi taka mið af fórnargjöfunum fyrri alda. Á suðurvegg eru tveir stórir diskar, bláir og hvítir, nánast eins og plánetan jörð séð utan úr geimnum. Á vegnum á móti eru mörg minni verk þar sem rauður litur blandast hvítu gipsi. Formin eru fljótt á litin óhlutstæð en hægt er að greina fót og enn fremur hjarta, nýra og lifur.

Inga hefur í verkum sínum glímt við spurningar um hringrás náttúrunnar, samband mannsins og umheimsins og velt fyrir sér samhenginu þar á milli. Á tínum barokksins, í tið séra Hallgríms Péturssonar sálmaskálds, voru kirkjurnar frjósamur vettvangur listanna. Inga tengist þessari hefð með nýstárlegum hætti og leggur út frá fórnargjöfum sem eru táknumyndir innsta kjarna mannsins sem og þess veraldlega, en velferð alls er háð heilun jafnt efnislegri sem andlegri.

Dorothée Kirch

VOTIVE

In German, the word 'Votiv' is used for offerings. Offerings have played an important role in different cultures since the Stone Age. To begin with, weapons or jewellery were chosen for this purpose, but later the use of images became more common. Customs change with every religion, but men have always felt the need to ask or give thanks for something important in life.

In Christianity, the custom of votive offerings peaked during the baroque era. It is in this context that Inga S. Ragnarsdóttir discovered this tradition. To a young sculptor from Iceland, the cluttered baroque churches of southern Germany seemed like exotic temples in distant lands. She was able to relate to them through the rich tradition of vows in Iceland, especially those made at the Strandarkirkja church in Selvogur.

The churches became an inspiration for Inga; it is there that she discovered the material that she has worked with ever since. Stucco marble is a mixture of plaster, animal glue and colour pigments. It was first used in place of real marble in order to reduce the cost of elegant buildings as it was expensive to cut and move natural stone from distant marble pits. This changed over time and stucco was later used to a greater extent for its aesthetic qualities. With stucco, architects were free to create colour combinations that are not

found in nature. Nowadays, the heritage of craftsmanship and artistic creation related to stucco has almost disappeared. It is given new life in the hands of Inga S. Ragnarsdóttir.

As a sculptor she works with material and colour, shaping it into form. This can now be seen in the entrance hall of Hallgrímskirkja. Stucco sculptures attached to the walls remind us of the votive offerings of past centuries. On the south wall there are two large round objects, blue and white, almost like the planet earth seen from outer space. On the other wall there are smaller pieces, in red and white. The forms seem abstract to begin with, but after contemplating them we might distinguish a foot, and then a heart, or even a kidney and a liver.

In her work Inga asks questions about the cycle of nature and the relationship between man and the outside world, contemplating the connections between them. During the baroque period, churches were a rich and fertile ground for artists. In this exhibition Inga continues this tradition in an innovative manner with works that are symbols of the inner essence of man as well as of man himself, for the well-being of everything depends on both spiritual and worldly healing.

Dorothée Kirch